

AURORA ARCADY

ÁTOK ÉS KERESZT

Átok és kereszt

Aurora Arcady

Kiadó: vikönyv © 2023

ISBN

Epub: 978-615-6586-26-1

Pdf: 978-615-6586-25-4

Borító: Egri Zsuzsa

Minden jog fenntartva!

Átok és kereszt

1229 Jeruzsálem

Verőfényes reggel volt. A muszlim család jókedvűen falatozott a megterített asztal mellett, hangos beszélgetésük betöltötte az étkezőhelyiséget. Alig hallották meg a lódobogást, pedig a paták egyre közelebb csattogtak hozzájuk. Hirtelen sikoly hasított a levegőbe. Felkapták a fejüket. Már a föld is remegett alattuk. Az utcán kitört a zűrzavar.

– Keresztesek! – szakadt fel az apából a rémült kiáltás. – A Szultán a béke jegyében adta át nekik Jeruzsálemet. Hát ennyire lehet megbízni bennük! Gyerünk! – ugrott fel. – Bújjon el mindenki!

Felpattantak, és fejvesztve rohángálni kezdtek. A szülők sebtében betuszkolták három fiukat az élelmiszeres kamrába, az aprócska Zulejkát az egyik ládába süllyesztették, aztán bemásztak az ágy alá. Rahim meg csak állt, földbe gyökerezett lábbal, vele, mint mindig, nem törődött senki. Egyedül Zulejka integetett felé kicsiny kezeivel. Ő szegény befogadta volna, de ugyan hogy fért volna oda mellé? Márpedig hiába forgatta a fejét kétségbeesetten, több búvóhely nem akadt. Ekkor egy hatalmas, baljós árny vetült előre a bejárat irányából. Valamit azonnal tennie kellett. Hátranézett. Mindössze az a nagy, összecsavart szőnyeg árválkodott a falnak támasztva, amit nevelőapja nemrég vett, és míg más helyet nem talál neki, átmenetileg ott helyezett el. Alig volt magasabb és szélesebb, mint ő, a fiúnak mégsem volt más választása, megpróbálta magát bepréselni mögé. Mivel elég sovány volt, ez némi küszködés után sikerült is neki. Csak remélni tudta, hogy sehol sem villannak elő a takarásból vékonyka bordái. Éppen időben, mert a keresztesek már rontottak is be. Rahim nem bírta ellenállni, kikukucskált rejtekéből. Szerencsére nem feléje néztek, hanem a szoba másik oldalát pásztázták. Hárman voltak. Élükön egy óriás termetű, sebhelyes arcú lovag állt, akit két alacsonyabb, szintén durva ábrázatú társa kísért. Bizonyára tapasztaltak voltak e téren, mert elsőként az ágy alá néztek be. Előcibálták a

két reszkető felnőttet, és térdere kényszerítették vezérük előtt, aki láthatóan élvezte a helyzetet.

– Hol vannak a kincseitek? – rivallt rájuk.

– Ni... nincsenek kincseink – hebegte a férfi.

– Nincsenek? – vigyorodott el gonoszul az izomkolosszus, azzal minden teketória nélkül, mintha csak tintába mártaná az ecsetjét, tövig belenyomta a kardját az asszonyba. A férj szemei kigúvadtak. A traumától elvesztette az egyensúlyát, és elvágódott a földön. Rahimot hányinger kerülgette. Az egyik keresztes lehajolt a férfihez, a hajánál fogva felrángigálta, majd visszanyomta térdelő helyzetbe. Közben tekintete az éléskamra bejáratára tévedt.

– Nézd csak, Góliát! – hívta fel rá a behemót figyelmét, aki máris odacsörtetett. Pillanatokon belül megtalálta, s már rángatta is kifelé a gyerekeket. Rahim szíve hevesen zakatolt.

– Na, még mindig nincs pénzed? – szegezte az óriás zord tekintetét az apára.

A férfi a könnyeivel küszködött.

– Kérem, könyörgök, ne bántsa őket! – rimázkodott.

– Odaadok mindent, amim csak van.

– Akkor gyerünk, ide vele!

Az apa habozott. Fejében lázasan kergették egymást a gondolatok. Zulejka éppen abban a ládában húzta meg magát, amelyikben a pénzt tartották. A keresztes nem hagyott neki sok időt a tépelődésre. Felemelte a kardját, s beleszúrta az egyik fiúba, aki holtan esett össze.

A férfi felvisített:

– Elég! Hozom már, csak engedj oda!

– Lódulj! – taszította odébb Góliát.

Az apa talpra ugrott, odaszaladt a ládához, és egy jókora, dagadó erszényt húzott elő belőle. Mukkanni sem mert, de a szeme villanásával figyelmeztette a ruhák közt lapuló kislányát, hogy ne mocsanjon. A vezér kedvtelve méregette tenyerén a súlyos bőrzacskót. Belenyúlt, és kivett belőle egy érmét. Leesett az álla.

– Aranypénz! Még hozzá a legjobb fajtából. Ki sem néztem volna belőletek.

Ami azt illeti, Rahim sem. Tudta, hogy a házaspár tehetős, hisz nem szenvedtek hiányt semmiben, sőt, megengedhettek maguknak számos olyan luxuskiadást is, amit a hozzájuk hasonló kereskedők közül csak kevesen, de arra azért nem számított, hogy ilyen sokat félre is tudtak tenni.

Az egyik fosztogató hirtelen felemelte a mutatóujját, és csendre intette őket.

– Halljátok? Valaki szuszog.

Rahim ereiben megfagyott a vér. A keresztes odalépett a ládához, belenézett, és meglátta a valószínűtlenül kicsire összegömbölyödött, reszkető Zulejkát. Megragadta a karját, kihúzta, majd odapenderítette a testvérei mellé. A szőnyeg mögött lapuló fiú szíve a torkában dobogott. Zulejkát ne! Csak őt ne!

Góliát azonban vérszemet kapott. Belerúgott az apa hasába.

– Biztos van ott több is, ahol ennyi volt.

– Nincs! Esküszöm, nincs – siránkozott a férfi, kezét sajgó gyomrára szorítva.

Ám az óriás nem hitt neki. Végignézett a gyerekeken.

– Lássuk, talán valamelyik porontyod elárulja, hol dugdosod. – A középső fiún állt meg a tekintete. Rámordult: – Na, rukkolj ki vele szépen!

– Nem tudom! – jajdult fel a gyerek, mire Góliát minden szívfájdalom nélkül mellbe döfte.

Az apa teljesen összetört.

– Tényleg nincs több – bizonygatta magán kívül. – Honnan lenne? Ezt is egy élet munkájával kuporgattuk össze.

A monstrum az arcát fürkészte. Ekkor váratlanul kürtszó harsant.

– Megérkeztek a többiek. Csatlakoznunk kell hozzájuk – figyelmeztette a társa.

A vezér bólintott.

– Mehetünk is! Úgy látom, ezekből úgysem sajtolunk már ki többet. Őljetek meg mindenkit! Nem hagyhatunk hátra tanúkat. Ha a Nagymester fülébe jutna...

Cimborái hátrafesztették az apa, majd a két fiú fejét, és pengeéles törük egyetlen nyisszantásával elmetszették a torkukat. Góliát a kislányra pillantott, aki ráemelte ártatlan, nagy, barna szemeit. A férfi megvonta a vállát:

– Írماغjuk se maradjon! – És kardjának egy hanyag mozdulatával kivégezte őt is.

Rahim körül megfordult a világ. Azt hitte felordított, pedig valami halvány nyöszörgésnél többre nem futotta az erejéből. Teljesen lebénult. A kolosszus körülnézett, nem csúszott e ki valaki véletlenül a karmaik közül. A fiú ösztönösen visszarántotta a fejét. Szinte érezte a bőrén, ahogy a félelmetes alak a szőnyeget mustrálja. Mintha egy örökkévalóságig tartott volna.

Csatlósa sürgette a vezért:

– Igyekezz! Be kell állnunk a sorba.

Góliát bizonyára valószínűtlennek tartotta, hogy valaki bolond módra pont egy ilyen szembetűnő helyet választ rejtekül, mert a fiú távolodni hallotta lépteinek döngését. Percekig nem mert előbújni. Mikor végre kimerészkedett, sokkhatásként érte a lábai előtt heverő, vérben fürdő testek látványa. Olyan felfoghatatlan volt az egész. Tényleg vele történik mindez? Pusztán a hatalmas üresség tátongott benne.

Nem mintha olyan szerető család lett volna, legalábbis az ő számára, mégis egyedül beléjük kapaszkodhatott. Csecsemőként került hozzájuk, emlékei sem maradtak róla, mikor, hogyan. Nevelőszülei azt állították, hogy egy rokonuk gyermeke, és azért vették magukhoz, mert az anyja belehalt a szülésbe. A hátuk mögött viszont az a pletyka járta, hogy csakis holmi erkölcstelen nőszemély hozhatta a világra, aki azért szabadult meg a fattyától, hogy a szégyent elkerülje. Hiszen messziről látszott, hogy a fiúnak gyanús a származása. Hollófekete, hullámos haja ugyan hasonló volt az ő fajtájukéhoz, de világos bőre, égszínkék szeme teljesen elütött attól. Az utcabeli gyerekek csúfolták is érte. Mégis ez a változat volt az egyetlen reménye. Hiszen akkor talán mégis él az édesanyja, és eljöhet egyszer hozzá, hogy elvigye innen.

Bántani nem bántották a nevelőszülei, etették, itatták, ruházták tisztességgel, de mindig hűvös távolságtartással kezelték. Kicsit cselédként is használták. Ha valami kellett, őt szalajtották érte, és a különféle apró-cseprő tennivalókat vele végeztették. A

fiúk kívülállónak tekintették, mindössze az általuk ugyancsak elhanyagolt Zulejka játszott vele, amiért szintén gúnyolódtak rajta.

Ennél azonban mégis jobb volt. Egyik pillanatról a másikra támasz nélkül maradt a világban. Most mihez kezdjen? Keserves zokogásban tört ki.

Ekkor megint zajt hallott. Megdermedt. Visszajöttek volna? Óvatosan kikandikált az ablakon. Már nem csak hárman voltak. A város lakosainak néma sorfala között lassan, méltóságteljesen vonult a keresztesek büszke hada. Rahim félelmét legyőzte a kíváncsisága. Kiment, és elvegyült a sokaságban. Szemmagasságban csak a robosztus harci ménnek kengyelét látta, bennük a védőlánccal borított izmos lábakkal. Felágaskodott, és kinyújtotta a nyakát. Tekintetét mágnesként vonzotta az előtte elhaladó szálfatermetű harcosok alakja. Sisakot, páncélinget viseltek, és mellükön, valamint lovaik takaróján messziről virított a vérvörös kereszt, mely ott lobogott zászlóik erdején is. Élükön egy éltes, de még mindig délceg lovag léptetett, vállán szürkésfehér, szintén nagy, vörös kereszttel díszített köpenyben. Ő lehet a Nagymester – vélte Rahim. Lenyűgözve bámulta a sereget. Ám rögtön kijózanodott, mihelyt megpillantotta köztük Góliátot, és társait.

Mérhetetlen gyűlölet töltötte el a szívét. Már csupán egyetlen értelme volt az életének: A bosszú! Berohant a házba, ruhája alá rejtette a legélesebb konyhakést, majd viasszaladt az utcára.

Naiv gyermeki eszével úgy tervezte, ha majd a behemót melléje ér ráveti magát, egyik kezével belekapaszkodik, a másikkal meg ledöfi. Észrevétlenül

követte őt lépésről lépésre, miközben kedvező alkalomra várt.

Góliát, mintha érezte volna, végigfuttatta pillantását a tömegen. Rahim izzó szempárja átsütött mindenben. A monstrum agyában világosság gyúlt. Nem volt nehéz kitalálnia, miről lehet szó. A fiú döntéskényszerbe került. Most, vagy soha! Odaugrott, és elkapta az óriás combját. Keze azonban nem talált fogást a sűrűre kovácsolt láncszemekben, ezért lecsúszott, és nagyot huppant a földön. A férfi lehajolt, nyakánál fogva megragadta, kicsavarta kezéből a kést, és rávicsorította csorba fogait. Rahim behunyta a szemét, és felkészült a halálra. Ebben a pillanatban Pedro de Montaigne Nagymester valamilyen hatodik érzéktől vezéreltetve váratlanul hátrafordult. Mikor meglátta a kapálózó gyereket Góliát markában, intett neki, hogy engedje el. A vérszomjas alak egy pillanatig tusakodott magával, ám jobbnak látta, ha szót fogad. Mint egy darab rongyot, hajította le a fiút, a porba. Rahim felpattant, és vadul fujtatott az indulattól. A Nagymester felemelte a kezét, és megállította a menetet. Leszállt a lováról, és odament hozzájuk.

– Mi történt? – fordult összehúzott szemöldökkel a lovaghoz.

– Meg akart ölni, uram – bökött vádlón a fiúra Góliát.

Montaigne most Rahimhoz fordult. A saját nyelvén kérdezte:

– Valóban végezni akartál vele?

A fiú dacosan felvetette a fejét, és bólintott.

Az óriás kapott az alkalmon.

– Látod, uram! Még ki sem bújt az anyja hasából, és máris elvetemült orvgyilkos. Példát kell vele statuálnunk, hogy egyszer s mindenkorra elvegyük a kedvét minden hasonszórúnak az ilyesfajta merényletektől.

A Nagymester azonban szigorúan letorkolta.

– Mi nem ölünk gyerekeket! – Tovább faggatta Rahimot: – Miért kívántad a halálát?

Góliát fenyegető tekintete majd felnyársalta a fiút, aki emiatt nem merte elmondani az igazat. Amúgy sem hinnének neki egy keresztessel szemben. Montaigu azonban választ várt. Valamit mondania kellett.

– Mert a keresztesek...– makogta elcsukló hangon.

– Mondd csak bátran! – biztatta a férfi.

– Gonoszak – fejezte be a mondatot a fiú jobb híján.

– Honnan veszed ezt? – csóválta a fejét a Nagymester.

– Mindenki tudja.

Montaigu összeráncolta a homlokát.

– Mit is képzeltem? Hiszen várható volt, hogy nem fogadnak bennünket szívesen. Nem ő tehet róla, hogy át van itatva az irántunk táplált gyűlölettel. Igazságtalanság volna megbüntetni, ezért nem török pálcát felette. – A fiúhoz fordult: – Menj haza szépen a családotodhoz, és ne halljak többé felőled!

Rahim azonban nem mozdult. A Nagymester azt hitte, nem érti.

– No, menj már! – noszogatta.

A gyerek teljesen elveszettnek érezte magát.

– Nekem nincs családom – tört fel belőle elemi erővel a fájdalom. Szája sírásra görbült.

A lovag meghökkent. Hirtelenjében nem is tudta, hogyan oldja meg a dolgot. Aztán elhatározásra jutott.

– Ez esetben majd mi gondoskodunk rólad – nyilvánította ki akaratát.

Rahim megrémült. Kézze-lábbal tiltakozott, de hiába. Montaigu felült a lovára, majd félkézzel felemelte, és bármennyire ficánkolt, beültette maga elé a nyeregbe. A fiúban fortogott az indulat, és iszonyúan szégyellte magát. Szemét konokul a földre szegezte, és még ádázabb bosszút forralt magában.

A menet nemsokára célhoz ért. Megálltak.

- Ezentúl itt lesz a szállásunk – adta serege tudtára a Nagymester.

Rahim felemelte a fejét. Csaknem elszédült. A Salamon templom égbe nyúló falainak tövében álltak.

A keresztesek berendezkedtek az épület nekik átengedett szárnyában. A lovagok tágas, közös hálóhelyet kaptak, a fegyverhordozók és az egyéb kiszolgáló személyzet számára pedig külön lakrészt jelölt ki Montaigu. Rahimot, mivel egyelőre nem akarta másokkal összeköltöztetni, egy kis szobácskában helyezte el. Hogy mindig szem előtt legyen, olyan helyiséget választott számára, amit szinte lehetetlen volt anélkül elhagynia, hogy valaki észre ne vegye. Ráadásul a cella nagyon magasan volt, és még lőrésnyi ablaka is az udvarra nézett, ezért a szökés a fiú számára pillanatnyilag teljesen kilátástalannak tűnt. Ennek ellenére nem adta fel. Biztos volt benne, hogy előbb-utóbb megtalálja a módját, hogy kereket oldjon.

A költözési láz csitulta után a Nagymester magához kérte Rahimot, aki még mindig ugyanabban az

öltözékben volt, mint amiben ide került. Miután alaposan végigmérte, utasította a szolgálatában álló fegyverhordozót:

– Nem illik ez a viselet a mi közösségünkhöz. Mosdasd meg, és vegyél neki új inget meg nadrágot!

Segédje rögtön nyakon is csípte a gyereket, és nem törődve annak szívós ellenállásával magával cipelte.

A fürdetés sem zajlott zökkenőmentesen. A fiúnak igazából semmi kifogása sem volt a tisztálkodás ellen, mégis rúgott, karmolt, mikor sor került rá, merő makacsságból. A fegyverhordozó azonban rá se rántott. Lecibálta róla a piszkos holmiját, őt magát pedig behajította a fadézsába. A kölyök alámerült, kortyolt egy jókorát a vízből, hogy úgy érezte, menten megfullad. Miután a felszínre vergődve kiprűszkölte magát, a férfi odavetette neki:

– Sikáld le magadról a koszt! Ott van melletted egy takaró, utána burkolózz abba, míg vissza nem jövök!

A fegyverhordozó elmasírozott, és mindent elkövetett, hogy eleget tegyen a parancsnak, mégsem járt eredménnyel. Hazatérve első útja a Nagymesterhez vezetett. Egy alacsony termetű, kissé púpos öreg lihegett mellette, kifulladás a rohanástól. Montaigu idegenkedve méregette az idegent.

– Ez meg kicsoda?

Segédje nem győzött szabadkozni:

– Sehol sem találtam gyerekre való ruhát, uram. Nem árulnak itt a miénkhez hasonlót. Igazság szerint mást sem nagyon lehet kapni. Az emberek behúzódtak a házaikba, és ki sem dugják az orrukat. Még örülhettem, hogy legalább ebbe a fickóba belebotlottam. Azt állítja, ért a szabáshoz, varráshoz.

Gondoltam, csinálhatna a fiúnak egy megfelelő öltözetet.

A lovag az öreghez fordult.

– Mennyiért vállalnád? Mi ugyanis, fogadalmunk szerint szegények vagyunk. Nem fizethetek érte túl sokat.

– Emiatt ne fájjon a fejed, uram! – nyugtatta meg a szabó. – Olcsón megszámitom. Szeretnék jó kapcsolatot ápolni a keresztesekkel – hunyorított jelentőségteljesen.

– Akkor hát láss neki! – adta rá áldását a Nagymester.

Rahimnak jó sokat kellett várnia. Teljesen elgémberedtek a tagjai a fürdőhelyiségben található egyetlen ülőalkalmatosságon kuporogva, és a kezei csaknem begörcsöltek, miközben a takarót markolta, hogy le ne csússzon róla. Megkönnyebbült, mikor a fegyverhordozó végre megjelent az ajtóban.

Vajon ki lehet mellette az a töpörödött emberke? – morfondírozott. – Soha nem látott még ilyen furcsa szerzetet. Bronzos bőrszíne, ravaszul csillogó, apró, fekete szemeknek enyhén ferde vágása arra engedett következtetni, hogy a világ valamelyik távolabbi vidékéről keveredhetett ide. Turbánt és hosszú köntöst viselt, mint itt a legtöbben, de egy mesteremberhez képest túl jólöltözött volt. Ez felkeltette a fiú gyanúját. Mit kereshet itt? Talán kém? Hirtelen izgalomba jött. Lehet, hogy segíthet neki kiszabadulni innen?

Az öreg szánakozva nézte a vézna gyereket, majd alázatosan megszólította a fegyverhordozót:

– Ha meg nem sértelek, uram, legalább valami alsóneműt adhatnál neki. Mégsem vehetem fel a méreteit pucéran.

Ezt a másik férfi is belátta.

– Mindjárt kerítek valamit – dünnyögte, s már fordult is kifelé.

Az emberke bocsánatkérő hangon utána szól:

– És ha megkérhetlek, uram, egyúttal valami mércét is hozzá.

– Miféle mércét?

– Akár egy zsinór vagy fonal is megteszi.

– Jól van, meglátom, mit találok – morogta a fegyverhordozó kelletlenül.

Abban a pillanatban, mikor a keresztes kitette a lábát a szobából, az idegen mintegy varázsütésre hihetetlen átváltozáson ment keresztül. Kiegyenesedett, és arcvonásai kisimultak. Most egyáltalán nem nézett ki öregnek. Láthatóvá vált, hogy a bő kaftán rozszant test helyett valójában izmos karokat és vállakat leplez. Sietve odahajolt a fiú füléhez.

– Jól figyelj rám! Nem beszélhetek sokáig, mert mindjárt visszajön a fegyverhordozó. A lényeg, hogy húzd meg magad, és maradj nyugton! Meg ne próbálj még egyszer valami őrültséget! Illeszkedj be ezek közé az emberek közé, mert jelenleg nincs számodra máshol hely.

Rahimnak tátva maradt a szája.

– De... de... Góliát – dadogta, ami elsőként eszébe jutott.

– Itt a Nagymester megvéd tőle. Bárhol máshol, ha megtalál, megöl.

A fiú kezdett magához térni.

– Márpedig én elszököm innen! – toppantott eltökélten.

– Hova mennél? Kikhez csapódnál? Értsd meg, muszáj itt maradnod! – győzködte a szabó.

Rahim azonban nem engedett. Öntudatosan felszegte a fejét.

– Milyen alapon írod elő nekem, hogy mit tegyek? Ki vagy te?

Az idegen habozott, de mindenáron el kellett nyernie a fiú bizalmát.

– Édesanyád kért meg rá a halála előtt, hogy vigyázzak rád.

A fiú szeme felcsillant a szó hallatán.

– Édesanyám? – Aztán mikor mondat tartalma is eljutott a tudatáig, magába roskadt. – Tehát tényleg nem él?

– Ez az igazság – bólintott a szabó részvevően.

Rahim igyekezett összeszedni magát.

– Honnan tudjam, hogy nem csapsz be?

– Van egy láncod – mutatott a férfi a nyakára.

A fiú ösztönösen odakapott. A pokrócot érte, ami teljesen eltakarta az ékszer. Az idegen tehát nem vehette most észre. Rahim, mióta az eszébe jutott, hordta azt a láncot. Nevelőszülei azt mondták, az anyjától örökölte, ezért soha egy pillanatra sem vált meg tőle. Mostohatestvérei azonban egyszer szemet vetettek rá, és elhatározták, hogy megkaparintják. De hiába fogták le őt, nem bírták áthúzni a fején. Megpróbálták erőszakkal letépni, de a lánc nem engedett. Olyannyira rángatták, hogy Rahim attól félt, elnyiszálják vele a nyakát. Torkaszakadtából ordított, míg végre Zulejka meghallotta, és elszaladt az apjáért. Fivérei ekkor

elengedték, és szétrebbentek. Az apa ugyan most sem szabott ki a fiaira komolyabb büntetést, de szokatlanul szigorúan dorgálta meg őket:

– Ne merjetez még egyszer hozzányúlni ahhoz a holmihoz, és nehogy akár egy teremtet léleknek is eljárjon a szátok róla, különben nagy szerencsétlenség ér minket! Megértettétek?

A gyerekek riadtan bólogattak. Rahim úgy vélte, ez valami babonáság, de örült, hogy ha más nem is, legalább a vakhitük megvédi.

A szabó ekkor benyúlt a köntöse alá, és egy másik láncot húzott elő.

– Nézd! – tartotta a kölyök szeme elé.

A fiú döbbenetesen konstata, hogy annak medálja első pillantásra szakasztott mása az övének. Nagyságra teljesen megegyeztek, színük alapján ugyanolyan aranyból készültek, és mindkettő egy fogyó holdat ábrázolt. Mindössze annyi volt a különbség, hogy míg Rahim holdja pufókon domborodott, addig a szabóé teljesen lapos volt. Ám a gyerek még mindig kétkedett. Elvette a férfi medálját, és minden részletre kiterjedően megvizsgálta a belé vésett titokzatos jeleket. A sajátján lévőeknek kívülről ismerte minden vonalát, hajlatát, hiszen sokat töprengett rajta, vajon mit jelentenek. A szabóén felfedezett ugyan néhány kisebb-nagyobb eltérést, de felületesebb szemlélő számára az ékszerek a megtévesztésig hasonlítottak egymásra. Rahim elbizonytalanodott.

Az idegen visszavette, és újra elrejtette a láncát.

– Jobb, ha a tiédet sem látja senki! Baj lehet belőle. És ne feledd! Ezt csak a fejeddel együtt lehet levenni rólad – intette óva a fiút.

– Léptek zaja hallatszott. A férfi visszahúzódott, és ismét felvette korábbi, görnyedt testtartását. Megérkezett a fegyverhordozó. Odadobott a gyereknek némi, elég lötyögős alsóneműt, a szabónak pedig egy hosszú madzagot.

A kis ember sürgött-forgott, hajladozott a fiú körül, majd mikor végzett a méricskéléssel meghajolt, tiszteletteljesen elköszönt, és távozott.

Rahim sokáig nem tudott szabadulni a történetek hatása alól. Ki lehetett ez? És, vajon látja-e még?

Montaigu Nagymester Pierre atyára bízta a fiút. Meghagyta neki, hogy tanítsa meg a latin nyelvre és írásra, valamint ismertesse meg őt hitük alapjaival. A pap jámbor, szelíd ember volt, és annak ellenére, hogy Rahim alaposan próbára tette, soha nem vesztette el a béketűrését. A gyermek nem volt kapható az együttműködésre. A foglalkozásokon csak ült, összeszorította a száját, és megmukkanni sem volt hajlandó. Pedig a tanulással legalább leköthette volna magát, és nem unatkozott volna olyan rettenetesen. Így viszont naphosszat a folyosókon lézengett, egyetlen szórakozása az volt, hogy lopva a gyakorlatozó harcosokat figyelte. Bárcsak ő is ilyen jól bána a fegyverekkel! Akkor mindenki tisztelné, rettegné, és Góliát tettéért is elégtételt vehetne.

A kereszteseknek nem tetszett, hogy ilyen dologtalan életet él. Még ennél is jobban szúrta a szemüket, hogy nem vesz részt egyetlen közös imán sem. Többen szóvá is tették ezt a Nagymesternél, aki emiatt Pierre atyát vette elő:

– Nem tarthatom tovább a hátamat Rahimért. Sokan követelik, hogy osszam be valamilyen fizikai munkára, és kötelezzem, hogy eljárjon a misékre.

A pap a fejét ingatta.

– Ez nem olyan egyszerű. Ő muszlimként nevelkedett. Szüleit és testvéreit – igaz vagy sem, ő legalábbis úgy véli – a keresztények ölték meg. Ha rá akarjuk erőszakolni a vallásunkat, lehet, hogy éppen az ellenkező eredményt érjük el vele. Előbb be kell neki bizonyítanunk, hogy mi nem vagyunk gyilkosok, a mi hitünk alapja a szeretet.

Montaigu azonban nem tágított.

– Ha nem is tér át, legalább jelenjen meg az ájtatosságokon. Az semmiképpen sem árthat neki. Talán éppen az segíti hozzá, hogy elfogadja a kereszténységet.

– Hisz még gyerek. A mi hosszú istentiszteleteink túlságosan kimeríthetik, főleg, ha semmit sem ért belőlük. Kérlek, adj még egy kis időt, hogy legalább a latin alapjait elsajátítsa!

A Nagymester széttárta a karját.

– Én adnék, de ha semmilyen eredményt nem tudsz felmutatni, előbb-utóbb szép szó helyett kénytelen leszek büntetéssel hatni rá.

Az atya ezek után megpróbált más oldalról közelíteni Rahimhoz.

– Én keresztény vagyok, de érdekel a te vallásod is. Beszélj nekem róla! Cserébe én is mesélek az enyémről – bízta.

A pap valójában nagyon is jártas volt az iszlámban. Elolvasott minden azzal kapcsolatos könyvet, amihez

csak hozzájutott, és gondosan tanulmányozta azoknak a muszlim népeknek a hagyományait, szokásait, amelyek körében hittérítő vándorlásai során megfordult.

A fiú viszont igazság szerint nem sokat értett belőle. A kötelező imákat ugyan még most is mindig elmondta, és a lehetőségekhez képest eleget tett az egyéb előírásoknak is, de ezzel kimerült a tudománya. Pedig oktatták nekik a Koránt, de az soha nem kötötte le a figyelmét, és mikor kikérdezték belőle, általában nem is szerepelt valami fényesen. Mindazonáltal ezt semmiképpen be nem vallotta volna, inkább úgy tett, mintha nyakasságból burkolózna hallgatásba.

Pierre atya kitartóan küzdött tovább. Ő maga hozakodott elő az iszlám tételeivel, melyeket összevetett a keresztények álláspontjával. Rahim tünetően befogta a fülét, de a hangok jórészt mégis átszűrődtek a tenyerén, és a pap érvelése akaratlanul is eljutott az agyáig. Hogy ezt palástolja, közömbös képet vágott, és elnézett nevelője feje fölé. Am akármennyire harcolt ellene, egyre jobban megérintette Pierre atya személyiségének vonzása, annak lelkesedése, átszellemültsége. Olykor már-már azon vette észre magát, hogy legszívesebben szóba elegyedne vele, és ezt-azt megkérdezne tőle.

A pap érezte, hogy puhul, de tartott tőle, hogy Montaigu türelmetlenségében közbeavatkozik, és elront mindent, ezért minduntalan azon törte a fejét, hogyan tudná mielőbb rávenni Rahimot, hogy önként látogassa az istentiszteleteket. Végül kitalált valamit. Régóta feltűnt neki, hogy a fiú milyen sóvárogva

bámulja a gyakorlatozó lovagokat. Elhúzta hát előtte a mézesmadzagot.

– Ha részt veszel az ájtatosságokon, megkérem a Nagymestert, hogy jelöljön ki számodra egy kiképzőt, aki megtanít a kardforgatásra.

Az ötlet tökéletesen bevált. A fiú egészen felvillanyozódott. Ezt látva az atya emelte a tétet.

– De nem csak tessék-lássék kell ám ott lenned. A fejedbe kell vésned a misék menetét, valamint el kell sajátítanod az imádságok és zsoltárok szövegét, hogy tisztában légy vele, mi zajlik körülötted.

Rahim már teljesen beleélte magát a vitézi életbe, ezért kapásból elfogadta ezt a feltételt is.

Ettől kezdve a pap minden nap megtanított neki egy imát latinul, és hogy értse, miről szól, le is fordította számára. A fiú lassan álmában is fújta mindet. Sokszor azon kapta magát, hogy az ájtatosságokon, zsoltármákon önkéntelenül együtt mormolja őket a többi templomossal. Eközben pedig észrevétlenül megtanulta a latin nyelvet.

Pierre atya ígéretéhez híven elintézte a Nagymesternél, hogy a fiút bevezessék a harci tudományokba. Montaigu szárnysegédjére, Decimusra bízta az oktatását. A lobogó ősz hajú és bozontos szakállú, marcona férfit azért hívták így, mert volt, hogy tíz, együttesen rátámadó ellenséget is lekaszabolt le egy szál maga. Mogorva modora valójában jólelkű, becsületes embert takart, ezért is vette maga mellé, és bízott meg benne feltétel nélkül Montaigu. Ha nem is mutatta ki, Rahim érezte, hogy a lovag megkedvelte őt. Tetszett neki a fiú állhatatossága, akaratereje, hogy

fáradhatatlanul, zokszó nélkül elvégzett minden gyakorlatot, amit előírt neki, sőt, túlteljesítette azokat. Nem tudhatta, hogy tanítványát valójában a mérhetetlen bosszúvágy hajtja.

Mivel Decimusnak a Nagymester bizalmasaként számos egyéb feladata is volt, keresni kellett valakit, aki akkor is foglalkozik Rahimmal, mikor őt máshova szólítja a kötelesség.

Góliát elsőként jelentkezett a megbízatásra. A fiút kiverte a hideg veríték. Tudta, hogy az izomkolosszus csak az alkalmat lesi, hogy álnok módon eltegye őt láb alól. Szerencsére Decimus finoman leszerelte. Megsérteni nem akarta a monstrumot, hiszen szükségük volt annak harci képességeire, ezért a hiúságát legyezte:

– Te vagy a legerősebb és legtapasztaltabb vitézünk. Túl nagy próbatétel lenne egy kezdőnek a te szintedet megütni. Guido lovagot rendelem inkább mellé, aki nem sokkal idősebb nála. Egyelőre elég, ha az ő tudományát elsajátítja.

Guido kellemes arcú, szinte mindig derűs fiatalember volt. Természetes közvetlensége révén könnyen szót értett az emberekkel, ezért mindenki kedvelte. Vállig érő, egyenesszálú, világosbarna haját, melyet hátul egy gyűrűvel fogott össze, harmonikusan egészítette ki ugyancsak világosbarna szeme. Állán még csak pelyhedzett a szakáll, de máris büszkén viselte. Kölyök kora óta szájtátva hallgatta a keresztesek dicső tetteiről szájról-szájra szálló regéket, mondákat, ezért mihelyt felcseperedett, megvalósította régi álmát, és beállt közéjük. Korához képest szerfelett jól bánt a karddal, nem hiába vélte úgy Decimus, hogy

növendéke sokat tanulhat tőle. Rokonszenves személyiségével még a zárkózott, magába forduló Rahimot is megnyerte, így lassanként egészen összemehettek, gyakorta töltötték együtt a szabadidejüket is.

Mindeközben a Nagymester súlyosan megbetegedett. A templomosok szünet nélkül imádkoztak érte, ámde mindhiába, sorsát nem kerülhette el. Montaigu bátran nézett szembe a halállal, és lelkét az Úr kezébe ajánlva rövidesen örök álmra hajtotta a fejét.

Helyét Armand de Perigord, Aquila és Szicília ura vette át.

A gyermek ekkorra már serdülőkorba ért. Gyors ütemben növekedett, izmosodott, és egyre rövidebb idő alatt nőtte ki a ruháit. Szerencsére a helyi kereskedők, illetve mesteremberek időközben alkalmazkodtak a megváltozott viszonyokhoz, így könnyebb volt megfelelő öltözetet találni számára. Ezek beszerzése a szolgák feladata volt, a fiú azóta sem járt a városban, mióta beköltözött a Templomba. Perigord Nagymester érkezettnek látta az időt, hogy kicsit nagyobb szabadságot adjon neki, ezért megengedte, hogy legközelebb maga menjen a vásárba, Guido kíséretében.

Rahim szíve nagyot dobbant. Végre itt a várva várt lehetőség a szökésre! Furcsamód most mégis hezitált, ha arra gondolt, hogy meg kell válnia a barátjától, akit ráadásul biztosan meg fognak büntetni miatta. Ugyanakkor tudta, meg kell ragadnia az alkalmat, mert nem fog egyhamar újabb kínálkozni számára.

Guidónak fogalma sem volt róla, mit forgat a fejében, ezért nem tartotta túl szoros felügyelet alatt. Először észre sem vette, hogy a fiú lemaradt mögötte, csak akkor eszmélt rá, hogy elvesztette, mikor az már felszívódott a piaci forgatagban.

Rahim messziről látta, hogy a lovag kétségbeesetten forgolódik a tömegben, és hangosan a nevén szólongatja. Úgy megsajnálta, hogy majdnem visszament hozzá. Aztán mégis megkeményítette magát, elfordította a fejét, és szaladt, ahogy a lába bírta.

Remélte, hogy elég messzire jutott, mert teljesen kifulladt. Zihálva meresztette a szemét, nem akadt-e a nyomára Guido. Őt sehol sem látta, a helyzet mégsem volt rózsásnak mondható. Valahol a külvárosban lehetett, a nyomornegyedben. Nem ismerte ezt a környéket, mostohaszülei annak idején a gyerekek lelkére kötötték, hogy nagy ívben kerüljék el, és a nyomaték kedvéért különféle rémmesékkal riogatták őket.

Nem is nagyon túloztak. Az utcát kétoldalt összeeszkábált kalyibák alkották, ajtónyílásukat rongyok, vagy még azok sem takarták. Szurtos utcakölykök rohangáltak összevissza a bokáig érő szemétkben, az apróságok többnyire csupaszon. A tákolmányok előtt lyukas, szakadt göncökben beesett arcú, csontsovány alakok álltak, illetve a pusztta földön ültek, vagy feküdtek. Loboncos hajuk, a szemükbe lógott, feketén tátongó szájukból néhol kivillant egy-egy gennyes, sárga fog. És most mindnyájuk szeme Rahimra szegeződött. A fiút kirázta a hideg.

– Esz valami keresztjé! – sipította az egyik.

– Asz! – köpött a földre a másik megvetően.

– Biztos meglógott anyucikája mellő, hogy ekkis világot lásson.

– Na, ide ippen gyó helyre gyött – röhögtek.

– Elég ujjnak láccik a gúnyája – méregették.

– Tán még píze is akad.

A visszataszító horda körülvette, és egyre szorosabb gyűrűbe zárta Rahimot. Szemmel láthatóan élvezték a játékot. A fiúnál semmi nem volt, amivel védekezhett volna. Érezte, hogy elveszett. Szíve vadul kalapált. Ilyen értelmetlen halált szánt volna neki Isten?

Ekkor váratlanul egy kiáltás harsant fel a sikátor végében:

– Megálljatok! Hagyjátok békén!

A hang nyugodt volt, ugyanakkor kemény és ellentmondást nem tűrő. Rahim nem mert megfordulni.

Az csöcselék megtorpant. Aztán kitört a pánik.

– Omar! – rikoltoztak. - Meneküljünk! Ez Omar!

Máris iszkolt fejvesztve, ki merre látott. Másodpercek alatt kiürült az utca. Olyan kihalt lett, mintha soha nem is lakott volna ott senki. Rahim még mindig reszketett. Megmentője máris ott termett mellette. Ahogy futólag rápillantott nagyon emlékeztette valakire, de először nem jött rá, kire. Aztán hirtelen felrémlett előtte a kis „szabó” képe. De mintha mégsem ugyanaz az ember lett volna. Ez a férfi egyenes derékkal állt előtte, kezében egy pengeéles, görbe kardot tartva, tiszteletet parancsoló méltósággal, a fejét csóválva.

– Nem megmondtam, hogy maradj veszteg? Rosszabbul is végződhetett volna. Én sem lehetek ott mindenütt. Remélem, ez jó lecke volt. Most pedig gyere utánam! – intett a fiúnak, aki az események hatása alatt

állva ellenkezni sem bírt, megadóan caplatott vissza vele a vásári sokadalomba. – Nézd! Ott van Guido — mutatta az idegen kinyújtott karjával, aztán hipp-hopp, eltűnt, mint a kámfor.

Az ifjú lovag még mindig őt kereste. Rahimot mélységes bűnbánat töltötte el. Odaszaladt hozzá, és csupán hajszálon múlt, hogy hirtelen érzelmi kitörésében át ne ölelje. Guido arca felragyogott.

– Hát itt vagy! Már attól féltem, elvesztél.

– Kicsit körülnéztem, de mindvégig itt voltam a közelben – hazudta a fiú.

A lovagot önvád marcangolta.

– Az én hibám. Nem tartottam rajtad a szememet eléggé. El is tévedhettél volna, és ki tudja, mi történhetett volna veled. Szigorú fenyítést érdemlek.

– Te nem tehetsz róla. Én bámészkodtam el. Kérlek, ne áruld el senkinek, mert különben nem engednek ki többé a városba! – gyözködte Rahim, remélve, hogy ezzel barátját is megmenti a büntetéstől.

Vele szemben Guido megértőnek mutatkozott, önmagát viszont nem kímélte.

– Téged nem ártalak bele, én azonban vezekelni fogok.

A fiút furdalta a lelkiismeret. Tartott tőle, hogy az ifjú súlyosabb penitenciával fogja büntetni önmagát, mint amit Pierre atya rótt volna ki rá.

Többé nem kísérelte meg a szökést. Megfogadta, hogy előbb kiváló harcoszá válik, hogy egyedül is meg tudja védeni magát mindenkitől.

Jól haladt a nyelvvel, de írni-olvasni még mindig nem volt hajlandó latin módra. Nem látta semmi értelmét. Úgysem lesz rá szüksége.

Az atya ezért ismét cselhez folyamodott.

Hosszas válogatás után kiszemelt egy vaskos kódexet, amely a szentek legendáit tartalmazta. Abban bízott, hogy a mesészerű elemek felkeltik Rahim érdeklődését, és kedvet kap hozzá, hogy megismerje őket. A fiú azonban ügyelt rá, hogy ennek semmi jelét ne adja, sőt, feltűnően ásítózott a pap felolvasása alatt. Magának sem merte bevallani, mennyire csalódott volt mégis, mikor Pierre atya az egyik elbeszélés közepén váratlanul letette a könyvet, és felállt.

– Hogy elrepült az idő! Itt a zsoltársma ideje. Majd ott találkozunk – mondta, és elsietett.

A kódexet az asztalon „felejtette”. Rahim odasomfordált, és belelapozott. De amint az várható volt, az írásjelek megfejthetetlenek voltak számára. A belefestett képek viszont megragadták a fantáziáját. Eltűnődött, vajon milyen történeteket illusztrálhatnak?

Hogy ne lehessen észrevenni a ténykedését, visszatette a könyvet az eredeti helyzetébe, és titkon remélte, hogy a pap hamarosan befejezi a félbehagyott mesét.

Ámde napok teltek el, és az atyának esze ágában sem volt folytatni a felolvasást. Rahim nem bírta tovább. Annyira fúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy feltette neki a kérdést:

– Hogyan folytatódik az a múltkori história?

Pierre atya ravaszul somolygott.

– Ha érdekel, tanulj meg írni-olvasni, és egyedül is befejezheted. Nem vagy már karon ülő csecsemő, hogy

mások segítségére szorulj. Azt hiszed, elég, ha a harcban jeleskedsz? Attól még szolga maradsz. Ha igazi lovaggá akarsz válni, akkor széleskörű műveltségre is szert kell tenned.

A fiúnak ez szöveget ütött a fejébe. Azt ugyan nem hitte, hogy valaha is lovag válhatna belőle, de mivel a saját bőrén tapasztalta, milyen az, mikor alsóbbrendűnek tekintik az embert, szeretett volna minél feljebb kerülni a ranglétrán.

Engedett az atya rábeszélésének, és belevetette magát a tanulmányokba. Hamar kiderült, hogy éles az esze, és csak úgy ragadnak rá az ismeretek. Ahogy emberesedett, a pap egyre nagyobb örömét lelte benne. Lassan egyenrangú félként beszélgettek művészetekről, tudományokról, de leginkább vallási kérdésekről, amelyek iránt Rahim kivételes fogékonyságot mutatott.

Emellett nem hanyagolta el a Guidóval való gyakorlást sem. Bár a lovagok nagy része idővel befogadta, Góliátnak és embereinek fenyegető tekintetét azóta is mindig ott érezte magán. Tudta, hogy lesben állnak, s csak arra várnak, hogy eltegyék őt láb alól. Balsejtelve nem is volt alaptalan.

Egyszer, mikor Decimus éppen portyázott a vitézeivel, Rahim kettesben maradt a gyakorlótéren barátjával. Ekkor, mintha csak a földből nőtt volna ki, Góliát hirtelen megjelent két társával, lecövekelt előttük, és foghegyről odavetette a fiatalembernek:

– Teljesen felesleges annyira iparkodnod, te pogány korcs! A tődödöt is kiköpheted, akkor is pusztán egy bugris jöttment vagy. – Rahim agyát elöntötte a vér, de Guido nyugalomra intette, ezért uralkodott érzelmein,

és igyekezett nem törődni a sértéssel. Ám a monstrum csak annál durvábban provokálta, teli szájjal röhögve: – Hiszen még azt sem tudod, melyik lotyó pottyantott a világra.

Ez már sok volt. Hiába próbálta barátja visszatartani, az ifjú kitepte magát a kezéből, és kivont karddal nekirontott a koloszusnak. Guido felmérte a helyzetet. Tisztában volt vele, hogy nem győzhetnek hármuk ellen, Góliát pedig balesetnek fogja beállítani a halálukat. Nem látott más kiutat, széleseben futásnak eredt.

Rahimnak egyedül kellett állnia a sarat a behemóttal szemben. Góliát pökhendin vigyorgott, és úgy játszott vele, mint macska az egérrel, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a gyalázkodást. Aztán mikor meglegelte a szórakozást, úgy döntött, véget vet neki. Halálos döfésre emelte a kardját.

De nem fejezhette be a mozdulatot. A gyakorlótéren a Nagymester közelgő alakja tűnt fel. Mellette Guido lépdelt.

Az óriás leengedte a kezét.

– Egész rátermett legényke. Vizsgáztattam egy kicsit – fogadta sunyi képpel Perigordot.

A Nagymester arca kifürkészhetetlen volt, nem lehetett leolvasni róla, vajon elhiszi-e ezt a magyarázatot. Mindenesetre véget vetett a dolognak.

– Mára elég a testedzésből. Mindenki vonuljon vissza a szállására!

Ezek után Guido feje felett is ott lebegett Damoklész, azaz Góliát kardja. A két barát biztosra vette, hogy az izomkoloszus nem fogja elnézni neki,

amit Rahimért tett. Ezért még jobban kerülték, és vigyáztak, hogy csak olyan helyen menjenek a közelébe, ahol rajtuk kívül mások is vannak.

Rahim rohamosan fejlődött, mígnem Guido már nem tudott újat mutatni neki. Ekkor Decimus mindkettőjüket a szárnyai alá vette, és megtanította őket a lovagi küzdelmek legmagasabb szintű, legrafináltabb fogásaira.

A fiatalember egyre értelmetlenebbnek és kicsinyesebbnek találta a Góliáttal való ellenségeskedést. Felnőtt fejjel úgy látta, a monstrum nem tehet róla, hogy az Isten olyan mérhetetlenül ostobának és érzéketlennek teremtette, hogy fel sem fogja a tettei súlyát. Azon vette észre magát, hogy az idők során szinte teljesen kikopott belőle a bosszúvágy, és kezdte megérteni, mit jelent a megbocsátás. Amúgy is sokkal fontosabb dolgok töltötték be az életét, gondolatait: A Pierre atyával való diskurzusok, Guido barátsága, Decimus leckéi, és így tovább. Úgy érezte, megérett rá, hogy felvegye a keresztény vallást.

Egy napon, mikor a piacon sétálgatott, és az árusok portékáit mustrálta, váratlanul megérintette valaki a vállát. Megfordult. Erre nem számított. Omar volt az. Noha szökési kísérlete óta nem találkoztak, azonnal felismerte. Az idegen szinte semmit sem változott.

– Mit akarsz tőlem? – nézett rá Rahim meglepetten.

A férfi titokzatos képet vágott.

– Gyere velem, és meglátod!

Az ifjú tétovázott. Hátha rosszat forral. Igaz, akkor miért mentette volna meg annak idején az életét? Végére is, mit veszíthet vele, ha követi?

Az idegen magabiztosan vezette a kacsaringós, szűk sikátorokon keresztül, míg egy széles utcába nem értek. Tehetős emberek lakhatták, mert nagy és díszes a házakkal volt beépítve. Az egyik előtt megálltak. Omar beinvitálta.

– Megérkeztünk. Itt lakom.

Miután beléptek a kapun, a férfi egy tágas üzlethelyiségbe kísérte. A mostohaapja boltjára hasonlított, de minden téren messze felülmúlta azt. A levegőt ismeretlen, egzotikus illat töltötte be, a falakat mindenütt drága szőnyegek borították, a polcokon pedig lágy, csillogó selyemgöngyölegek sorakoztak. Körben hosszú asztalok állak, melyek roskadoztak a különféle portékáktól. Voltak ott csészék, korsók, kancsók, furcsa, sosem látott mintázattal, bronzból, ezüsből, aranyból készült szobrocskák, pici elefántok, felfele kunkorodó tetejű házacska, fehér porcelán vázák, melyeken kék színű kígyók, sárkányok, és csodás, ismeretlen növények díszeltek.

Omar hagyta, hogy egy ideig elgyönyörködjön bennük, aztán az egyik sarokban megbúvó, alig észrevehető beszögelléshez terelte. Itt csaknem teljes sötétség uralkodott, ezért meggyújtotta az olajmécsest. Rahim szemei tágra nyíltak. A fülkét kisebb-nagyobb, nőket ábrázoló festmények, domborművek, szobrok töltötték be. Az alakok többnyire mezítelenek voltak, vagy ha el is fedték valamelyest a testüket, inkább ékszerekkel, semmint ruhával. Szemérmetlen táncokat lejtettek, vagy még ennél is szégyentelenebb dolgokat műveltek, férfiak társaságában. Az ifjú nyelni is alig bírt. Tudta, hogy bűn, mégsem volt képes elfordítani a fejét.

– Nézd meg őket nyugodtan! – unszolta a kereskedő.
– Vagy nem erről ábrándozol esténként az ágyadban?

A fiatalember elvörösödött.

– Nem! – jelentette ki, és lényegében igazat is mondott, hisz soha nem látott még pucér nőt, így a képzelőereje ennél sokkal szerényebb mértékig terjedt.

– Akkor mostantól fogsz – közölte Omar magától értetődő természetességgel. – Pierre atya valószínűleg nem szándékozik bevezetni téged az élet eme gyönyörökkel teli oldalába, ezért rám hárul a feladat. – Kinyitott egy oldalajtót, és beszólt rajta – Leila!

Rahimnak elállt a lélegzete. Egy csodaszép leány lépett ki elé. Az égvilágon semmi ruha nem volt rajta, mindössze egy vékony, áttetsző lepel takarta a testét. Ahogy mozdult, hosszú, barna hajzuhataga hullámozott, mint a tenger, mosolya pedig oly csábító volt, mint a sziréneké.

– Tetszik? – fürkészte az ifjú arcát a kereskedő.

A fiatalember azt sem tudta, hová legyen zavarában.

– Mi... miért? – hebegte.

– Mert berendeztem számotokra egy minden kényelemmel ellátott szobát, ahol, ha úgy kívánod, háborítatlanul a kedveteket lelhetitek egymásban.

Rahim elvörösödött.

– Ho... hogyan? – dadogta. – Mibe akarsz belevinni? Ezt nem szabad.

– Melyik vallásod szerint? Tiltja valamelyik a nőkkel való együttálást? – kérdezett vissza Omar.

Az ifjú meghökkent, de aztán megtalálta a választ:

– Igen, ha nem az ember feleségéről van szó.

A kereskedő nem vitatkozott, inkább furfangosan csavart egyet a dolgon.

– A feleségét viszont köteles szeretni az ember, ugye? Ha pedig szereti, minél élvezetesebb házastársi örömeiben akarja részesíteni. Ehhez viszont előbb meg kell ismernie a testi szerelem művészetét.

A fiatalember érezte, hogy valahol sántít az okfejtés, de ilyen jellegű disputára nem volt felkészülve, ezért csak a fejét rázta hevesen.

– Ez akkor sem helyes. Egy keresztes nem tehet ilyet.

– Te nem vagy keresztes. És ne hidd, hogy azok nem ugyanezt csinálják. Ha nem fogadod el az én ajándékomat, előbb-utóbb te is ott kötsz ki, ahol ők, azaz a cédák negyedében. – replikázott Omar.

Rahim felfortyant.

– Elég! Ne merészed rágalmazni a testvéreimet! – Pedig igazság szerint másoktól is hallott már hasonlókat rebesgetni. Kezdett kicsúszni a lába alól a talaj, miközben akarva- akaratlanul folyton Leilára sandított. Minden erejével próbált visszakapaszkodni a helyes útra, és újabb ellenérvet hozott fel: – De ezzel meggyalázzuk a nőket.

– Nem gyalázod meg őt, ha kedves leszel hozzá – biztosította a kereskedő. – Hidd el, nálad eddig csak rosszabb vendégei voltak. Tőlem viszont, ha jól végzi a dolgát, annyi aranyat kap, hogy többé nem kell áruba bocsátania magát.

Az ifjú fel nem foghatta.

– Miért adsz neki olyan sok pénzt? Miért teszed ezt értem?

– Mert az édesanyád...

A fiatalember ösztönösen a füléhez kapta a kezét, és szorosan rátapasztotta, mint gyerekkorában, ha nem

akart valamit hallani. Rettegett, hogy kiderül, az anyja ugyanígy kereste a kenyerét.

– Ne hivatkozz folyton őrá! Nem érdekel! – kiabálta.

Omar szelíd erőszakkal lefejtette a tenyerét a füléről.

– Csak azt akartam mondani, hogy édesanyád melegszívű, okos asszony volt, aki biztosan megértette volna ezt is.

A fiatalember nem érezte helyénvalónak, hogy ebbe belekeverjék az anyját, de szerencsére most nem is igen bírt volna rá gondolni. Leila látványa olyan erővel vonzotta, hogy minden mást kisöpört a fejéből. Hiába küzdött ellene, teljesen felkorbácsolta az érzékeit. Ez felülírt minden ellenvetést, és legyőzte a józan eszt. Nem tehetett mást, megadta magát. Hagyta, hogy a nő karon fogja, és besétáljon vele a szerelmi fészekbe.

Nem tudta, meddig voltak együtt, de az biztos, hogy gyorsan elrepült az idő. Omar diszkrét kopogással jelezte, hogy vissza kell mennie a lovagok közé. Szemlesütve, büntudattal telve jött ki a szobából, a házigazda tekintetét is kerülte. Ő viszont egyáltalán nem volt ilyen szemérmes. Kertelés nélkül nekiszegezte a kérdést:

– Nos, hogy érezted magad? Kérdemelte a pénzét Leila?

Rahim majd elsüllyedt szégyenében. Még ez is!

– Kérdemelte – nyögte ki keservesen.

– Örülök neki – bólintott a kereskedő elégedetten. –

Ezentúl minden szerdán, ugyanebben az időpontban itt fog várni téged.

A fiatalembernek lángba borult az arca.

– Minden szerdán? Én azt hittem, hogy csak most...

– Ugyan! Ez még csak a kezdet – nevetett Omar.

Rahim megfogadta, hogy soha többé nem megy abba a házba. Ám ahogy közeledett a szerda, egyre jobban megcsappant az elszántsága, és az lett a vége, hogy nem tudott ellenállni a kísértésnek. Restelkedve, lehajtott fejjel, de elment a találkára. És később is, mindig ugyanabban az időpontban. Szégyenérzete lassanként kikopott, és mikor nála volt, ugyanolyan természetesnek vette a dolgot, mint Omar. A két légyott közötti időszakokban, a templomosok közegében viszont kegyetlenül furdalta a lelkiismeret, ezért keményen büntette magát, ostromozta a testét, de ettől sem változott a helyzet. Úgy érezte, teljesen meghasonlott önmagával, és nem tudta eldönteni, melyik énje az igazi. Tudomásul kellett vennie, hogy elbukott Isten próbatételén. Nem méltó a keresztségre.

Akkortájt egy kóbor muszlim horda garázdálkodott a környéken. A haramiák megtámadták a békés kereskedőket, zarándokokat, és borzalmas mészárlást vittek végbe köztük. Decimus összeállított egy csapatot a legjobb embereiből, hogy szétverjék őket. A kiválasztottak között volt Góliát, és amitől Rahim legjobban félt, Guido is.

Látva a harcra készülő óriás szemében izzó gonoszságot, a fiatalember biztos volt benne, hogy meg akarja ölni a barátját. Ott szeretett volna lenni mellette, hogy segítsen neki, de bármennyire könyörgött, Decimus nem tartotta még elég érettnek rá, hogy valódi ütközetben vegyen részt.

Rahim összetörten, térdre borulva imádkozott kis cellájában. Teljes szívéből, és lelkéből könyörgött Guido életéért, de attól tartott, hogy ez nem lesz elég.

Mennyit nyomhat a latba egy magafajta, minden egyházon kívüli, erkölcsi fertővel szennyezett bűnös kérése? Ekkor mentő ötlete támadt. Valamit fel kell áldoznia cserébe. Tudta is, hogy mit. Megesküdött, ha Isten megvédi barátját, többé nem találkozik Leilával.

A rablóbandán Jeruzsálem mellett, a pusztában ütöttek rajta. A haramiák nem voltak túl sokan, de rutinos, jól képzett harcosok lévén nem bizonyultak könnyű ellenfélnek. Guido, mivel most vett részt először ilyen komoly összecsapásban, mindenáron bizonyítani akart. Vakmerően viselkedett, mindig az élen járt, a legveszélyesebb küzdelmekbe vetette bele magát. Góliátnak ez éppen kapóra jött. Legalább senki sem fog csodálkozni, ha elesik a csatában. Mindvégig szemel kísérte, és úgy intézte, hogy egyre közelebb kerüljön hozzá. Alattomban akart lecsapni rá, ha a martalócok nem bírnának vele. Saját támadóival könnyedén elbánt, pusztán megszokásból is sűrűn vágta, aprította őket. Minden figyelmét arra összpontosította, hogy elkapja a pillanatot, mikor egyik társuk sem néz feléjük. Emiatt nem vette észre a hátulról rátörni készülő ellenséget. Guido, akit már majdnem teljesen elért, odakiáltott neki:

– Vigyázz! Mögöttem!

De már késő volt. A haramia kibillentette Góliátot a nyeregből. Az óriás lába beleakadt megbokrosodott lova kengyelébe, az állat pedig nekilódult, és húzta-vonta maga után a harc kavargásában, míg testét a többi paripa kemény patája széjjel nem taposta.

Mikor értesült Góliát sorsáról, Rahim szívéről hatalmas kő esett le. Nem győzött hálát adni az Úrnak, hogy megmentette Guidót. Ugyanakkor tudta, hogy egy

jó keresztény nem kívánhat rosszat embertársának, különösen, ha maga is gyarló lélek, ezért amennyire tőle telt, igyekezett őszintén imádkozni az óriás lelki üdvéért is.

Elérkezett a szerdai nap, mikor be kellett váltania ígéretét. Ekkor döbbent rá, hogy valójában nem is annyira Leila fog hiányozni neki, hanem inkább Omar. A nővel való együttléteket követően ugyanis, amikor csak ideje engedte, ottmaradt a kereskedőnél, és kedélyesen elbeszélgetett vele. Omar ilyenkor teával és vízpipával kínálta, miközben különös hangvételű, talán igaz, talán kitalált történetekkel szórakoztatta, amelyek távoli, ismeretlen világokban játszódtak, ahol teljesen más szokások szerint élnek az emberek. Rahimot lebilincseltek a mesék, és kíváncsi volt, honnan meríti őket Omar. A férfi azonban szűkszavúan válaszolt:

– Kereskedő vagyok, számtalan helyre eljutottam.

Útközben a fiatalember végig azon tanakodott, hogyan adja elő neki a mondandóját. Mint kiderült, felesleges volt ezen rágódnia. Omar csak ránézett, és mintha kitalálta volna a gondolatát:

– Meguntad Leilát.

Rahim erre nem számított. Ő nem fogalmazott volna ilyen nyersen.

– Ez így nem igaz – ingatta a fejét.

Omar megvonta a vállát.

– Nincs semmi baj. Megjutalmazom, neked pedig keresek valaki mást.

Az ifjú azonban ezúttal eltökélt volt, és kategorikusan visszautasította.

– Semmi szükség rá. Nem kell senki.

Omar komótosan megszívta a vízipipát.

– Akkor tehát több időnk marad egymásra – mondta egykedvűen.

Rahim fellélegzett. Ezek szerint nem rúgja ki. Leült mellé, és szájába vette a pipa másik ágát. Egy ideig némán pöfékeltek. A kereskedő törte meg a csendet. Nem kérdezte, mondta:

– Fel akarsz venni a keresztséget.

A fiatalembernek szeme-szája elállt a csodálkozástól:

– Ezt meg honnan tudod? Nem árultam el senkinek, még Pierre atyának és Guidónak sem.

Omar szemei a távolba révedtek.

– Látok dolgokat.

– Hogy érted ezt?

– A világ sokkal bonyolultabb, mint sejtenéd.

Rahim kétkedve mosolygott.

– Azt ne mondd, hogy varázsló vagy! Egyszerűen kikövetkeztetted.

A kereskedő nem cáfolta meg. Mintha máson járt volna az esze. Az ifjú nem akarta megzavarni, csendben eregette a vízipipa füstjét. Omar egyszer csak megtörte a csendet:

– A történet, amit ma elmesélek, más, mint az eddigiék. Ez valóban megtörtént, és minden részletében igaz.

A fiatalember kényelmesen hátradőlt.

– Érdeklődéssel várom.

Omar belekezdett:

– Azokban az időkben, mikor a Szun dinasztia uralkodott Kínában, birodalmuk a távoli kelet egyik vezető nagyhatalma volt. Virágzott a földművelés,